

Hoe het begon

Hoe dit verhaal afloopt, weet ik niet. Sommige verhalen lopen niet goed af. Die worden weinig verteld. Iedereen houdt van verhalen met een gelukkig einde. Alsof een verhaal niet altijd door gaat. Alsof er geen vervolg komt, of een tweede deel, of in ieder geval een nieuw hoofdstuk. Maar ik zei het al: hoe dit verhaal afloopt, weet ik niet, laat staan dat ik weet hoe het verder gaat. Maar dit verhaal moet ik wel vertellen. Alleen al omdat ik weet hoe het begon.

Je kent het wel. Je holt langs de achterkant van de huizen in de hoop op avontuur. Je rent door stegen, langs schuttingen, en rakelings langs klimop met takken die hun dorre vingers naar je uitsteken. Je voeten draven over scheve tegels of stoffig zand. Soms lijkt het alsof je iemand achter je hoort lopen. Af en toe lijkt het zelfs alsof de stegen nauwer worden. Maar je kunt niet stoppen. Je holt door.

Zo ren ik dus. Mijn moeder en ik wonen hier twee weken. Ik ken de buurt niet, en de stegen achter de huizen naast onze flat al helemaal niet. Maar dat is voor een avontuur juist een voordeel.

Het is een koude dag. Er hangt een druppel aan mijn neus, die ik af en toe wegveeg met mijn handschoen. Ik raak mijn gevoel voor richting kwijt. De schuttingen worden flitsen die voorbijvliegen, de klimop wordt een groene wand.

En dan sta ik opeens voor een poort. Het is alsof die op me wacht. Er zitten gaten in het hout, de knoesten lijken op ogen, en toch is het een gewone poort. Hij hangt wat scheef in een muur van blad en steen. Het enige wat opvalt, is de klink van metalen bloemenranken. Ik raak hem voorzichtig aan en de ranken sluiten zich om mijn hand. Ik hoef niet te duwen. De deur gaat vanzelf open.

Voor ik het weet, sta ik in een tuin. Het lijkt alsof er vuurwerk is afgeschoten. De bomen zijn kaal, op wat rode, gele, oranje en knetterend bruine blaadjes na, die als confetti aan de takken hangen. Op de grond ligt een brandend tapijt van felle kleuren. Het knispert onder mijn schoenzolen.

Een blad hangt nog aan een steeltje. Het wiegt in de wind. Daaronder staat een meisje. Ze heeft de mooiste ogen die ik ooit heb gezien. Zeeblauw met een azuren rand. Ze kijkt me aan en ik vergeet waar ik ben en hoe ik heet.

‘Elodie,’ zegt ze. ‘Mijn naam is Elodie.’

Vergeten duurt zelden lang.

‘Boyd,’ antwoord ik.

Ze lacht. ‘Je bent precies op tijd.’

Ik grinnik onnozel terwijl ik om me heen gluur.

‘Daar,’ wijst ze.

Ik zie het. In de heg zit een poes als een rat in de val. Takken slingeren zich om haar lijf. Het beest krijst niet. Het hangt als verstijfd in de kooi van hardnekkig hout. Alleen haar ogen schreeuwen. Het zijn groene ogen. Felle ogen.

‘Ik ben bang dat ze bijt,’ zegt Elodie.

‘Ik ook,’ zeg ik.

Toch loop ik kalm naar de heg. Alsof ik elke dag als een vol-

leerde brandweerman katten uit bomen haal. Elodie loopt achter me aan. Het beest blaast voor ik een vinger heb uitgestoken. Haar poten zitten klem tussen de knoestige takken van de heg. Haar staart hangt hulpeloos voor de roestige bladeren.

Gelukkig hou ik van verhalen. Ik herinner me dat je een dier kunt vangen door er een doek over te gooien. Ik doe mijn jas uit en spreid hem voorzichtig uit over de poes. Alsof ik precies weet wat ik doe, leg ik mijn handen op mijn jas en voel waar het beest zit. Dan sluit ik mijn vingers stevig om het dier en geef ik een ruk. De poes gilt. Ik voel haar nagels dwars door de voering van mijn jas heen. Ik geef geen krimp en leg de jas op het gras. Het beest worstelt zich los en rent alsof de duvel haar op de hiel zit naar het huis met muren vol vuurrode wilde wingerd.

‘Geweldig,’ zucht Elodie. ‘Je bent echt geweldig.’

Ik haal mijn schouders op. Ik wil geen complimentjes. Ik wil haar leren kennen. Wie is dit meisje? Hoe komt haar kat in de heg?

‘Woon je hier?’

Ze kijkt me met een twinkeling in haar ogen aan. ‘Natuurlijk!’

‘Is het jouw kat?’

‘Ja.’

Erg spraakzaam is ze niet. Ik schuifel met mijn voeten door de knisperende bladeren. Misschien wil ze niet met me praten. Ik sta tenslotte zomaar in haar tuin.

Ineens legt ze haar hand op mijn arm. ‘Dank je,’ zegt ze.

Ik kijk in haar zeeblauwe ogen met die zweem van groen.

‘Geen dank,’ wil ik mompelen, maar ik krijg de kans niet. Er schalt een stem zo scherp en hard door de tuin dat de schrik over mijn ruggengraat schiet.

Ik zie een raam opengaan. Een gezicht. Een mond. Een gil-
lende mond.

‘Binnenkomen!’

Elke letter klinkt als een kogel.

Elodie krimpt ineen.

‘Ga,’ zegt ze, ‘maar kom wel terug!’

En zo begon het.